

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra Lykkens Blændværk

Citation: Brandes, Edvard: "Lykkens Blændværk", i Brandes, Edvard: *Lykkens Blændværk*, 1898, s. 161. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_05-shoot-idm140342404278064/facsimile.pdf (tilgået 23. maj 2024)

Anvendt udgave: Lykkens Blændværk

elskede, vidunderlig og dejlig. Men jeg fornødrede hende.»

Melitta sagde smilende:

»Det er da som at rejse for at komme hjem igen.»

Hun forstod ham meget godt og smilte ved sig selv over hans Naivitet. Hvad enten nu Historien var sand eller ikke, saa var Øjeblikket næppe det rette til at fortælle den. Hensigten var altfor tydelig. Og dog rørtes hun over den skikkelige Fyrs ærlige Forsøg paa at erklære hende, at han elskede hende uden nogen Tanke paa at træde i andet Forhold til hende end deres nuværende Venskabsforhold. Selv om han var kommet daartigt fra sin Parabel, var den derfor lige moralsk beroligende.

Naa, men i hvert Fald maatte de bort fra denne Samtale, som han anden Gang førte hende ind paa. Barnet hjalp hende. For Dorothea havde hørt og forstaaet hendes sidste Ord paa sin Manér og sagde nu:

»Skal vi hjem, Mo'r!«

»Ja, vist saa, Klokken er mange. Det er bedst du laver dig og Anne Marie til.»